

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1877	Ἀκάθιστος Ὑμνος Παρασκευὴ 27 Μαρτίου 2015 βράδῳ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὑπάρχει σήμερα ἡ πίστις;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ψάλλεται στους να-
σοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ **Ἀκάθιστος ὕμνος**. Καὶ ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ
σὲ ὅλες τὶς τοπικὲς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες·
ψάλλεται ἀκόμα καὶ στὶς ἐλληνικὲς κοινότη-
τες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν
Ἕλληνες ὀρθόδοξοι, μέχρι καὶ τὴν Αὐστρα-
λία, συγκεντρώνονται σήμερα καὶ ψάλλουν
τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἓνα **ἀριστούργη-
μα** τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ποιήσεως. Ὅλοι
οἱ θεολόγοι νὰ μαζευτοῦν σήμερα, δὲν μπο-
ροῦν νὰ γράψουν ἓνα ἀπὸ τὰ «*Χαῖρε*» αὐτά,
ποὺ φωτίζουν τὸν οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο; Οὐ-
τε ἐγὼ ὁ γέροντας ἐπίσκοπος ἔχω δυνάμεις,
μὰ οὔτε κ' ἐσεῖς ἔχετε διάθεσι. Ζοῦμε δυστυ-
χῶς σὲ **ἐποχὴ ὑλιστικῆς**. Κάθονται μέσ' στὰ νυ-
χτερινὰ κέντρα μέχρι τὶς πρωινὲς ὥρες κι ἀ-
κοῦνε διάφορα τραγούδια ποὺ ἀπομακρύνουν
ἀπ' τὸ Θεό. Ποιὸς τώρα ἔχει διάθεσι ν' ἀκούσῃ
γ' αὐτὸ τὸν ὕμνο τοῦ Θεοῦ; Παρ' ὅλα αὐτὰ θὰ
τολμήσουμε νὰ ποῦμε λίγες λέξεις.

Ποιὸ εἶνε τὸ **ἱστορικὸ** τῆς ὑποθέσεως; Θὰ
ταξιδέψουμε. Πῶς θὰ ταξιδέψουμε; Μὲ τὸ τα-
χύτερο μέσο συγκοινωνίας. Τὸ ταχύτερο μέ-
σο δὲν εἶνε τὸ διαστημόπλοιο, ποὺ ταξιδεύει
καὶ φτάνει μέχρι τὴ σελήνη ἢ ἄλλα ἄστρα· τὸ
ταχύτερο διαστημόπλοιο εἶνε ἡ φαντασία τοῦ
ἀνθρώπου. Ὡ ἡ φαντασία! Ταξιδεύουμε μ' αὐ-
τήν· βρισκόμαστε ἐδῶ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα μας
ταξιδεύει ἀλλοῦ μακριά.

Ταξιδεύουμε λοιπόν. Εἶστε ἐτοιμοί; Μπρός!
...Φθάσαμε στὴν πόλι τῶν ὀνειρῶν μας, τὴν Κων-
σταντινούπολι. Εἶνε τὸ ἔτος 626 μ.Χ.. **Ἡ Πό-
λις βρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο**. Ὁ αὐτοκρά-
τωρ Ἡράκλειος, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνδοξοὺς
αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, βρίσκεται σὲ
ἐκστρατεία μαζί μὲ τὸ στρατό, τὸ γενναῖο στρα-
τό του. Πέρασε τὸν Ἑλλήσποντο, ἔφτασε στὸ

Σαγγάριο ποταμὸ, προχώρησε βαθύτερα καὶ
πολεμοῦσε ἐναντίον τῶν Περσῶν, οἱ ὅποιοι
εἶχαν κυριεύσει τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἶχαν ἀρ-
πάξει τὸν τίμιον Σταυρό. Ἔτσι ἡ Πόλις ἔμεινε μὲ
μία μικρὴ φρουρά, ποὺ ὑπερασπιζόταν τὰ τεί-
χη της, καὶ μὲ πνευματικὸ ἡγέτη τὸν πατριάρ-
χη Κωνσταντινουπόλεως Σέργιο.

Ἀλλὰ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες βαρβαρικὸς στρα-
τὸς τῶν Ἀβάρων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν χαγᾶνο,
τὸν ἡγεμόνα τοὺς δηλαδὴ, ἔφθασε μέχρι τὰ
πρόθυρα τῆς Πόλεως καὶ ἄρχισε νὰ τὴν πολι-
ορκῇ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Οἱ πρόγονοί μας, οἱ Βυ-
ζαντινοί, προσπάθησαν νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ
τοὺς ἐχθρούς, γιὰ νὰ πετύχουν κάποιο συμ-
βιβασμό, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἦταν ἀσυμβίβαστοι. Ἀ-
παιτοῦσαν νὰ παραδοθοῦν οἱ Βυζαντινοὶ ἄνευ
ὄρων. Αὐτοὶ ἀπήντησαν «Ὅχι». Κ' ἐκεῖνοι οἱ ἐ-
χθροὶ τί εἶπαν· «Μόνο ἂν γίνετε πουλιὰ νὰ πε-
τάξετε ἢ ψάρια νὰ κολυμπήσετε θὰ σωθῆτε».
Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ οἱ Βυζαντινοὶ κρέμασαν **ὅλες
τὶς ἐλπίδες τους στὴ βοήθεια τῆς Παναγίας**.

Καὶ τὸ **θαῦμα ἐγένε**. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄ-
πιστοι, δικαίωμά τους εἶνε· ἐμεῖς πιστεύουμε,
ὅτι ὑπάρχει θεία δύναμις, ἡ ὅποια ἐνισχύει
τοὺς ἀδυνάτους ποὺ μένουν πιστοί. Σκοτεῖ-
νιασε ὁ οὐρανός, ἐγένε καταιγίδα, σηκώθηκε
ἀέρας τρομερός, μεγάλη θύελλα, ποὺ σάρω-
σε τὰ πλοῖα τῶν βαρβάρων. Τὴν ἄλλη μέρα εἶ-
χαν φύγει ὅλοι, καὶ ἡ Πόλις ἐλευθερώθηκε.
Τότε οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὸν πατριάρχη Σέργιο
πῆγαν στὸ ναὸ καὶ ὄρθιοι ὅλη νύχτα ἔψαλαν
γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο.

Κάποιοι θὰ ποῦν· Αὐτὰ συνέβαιναν τὰ παλιὰ
χρόνια· τώρα; ποῦ εἶνε τὰ θαύματα;... Θέ-
λουν λοιπόν θαύματα; Ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό,
γιατὶ κάτι παρόμοιο **ἐγένε καὶ στὶς μέρες μας**.

Στὶς **28 Ὀκτωβρίου 1940** ἓνας ἄλλος χαγᾶ-
νος, χειρότερος ἀπὸ τὸ χαγᾶνο ποὺ πολιόρκη-
σε τὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ δικτάτορας τῆς
Ἰταλίας Μουσσολίνι, ἀξίωσε ἐν καιρῶ νυκτὸς

νά παραδοθῆ ἡ πατρίδα μας ἄνευ ὄρων. Καὶ ἡ Ἑλλάδα ἀπήντησε «ΟΧΙ»· ἓνα «ΟΧΙ» πανελλήνιο, ποῦ τὸ εἶπαν χωρὶς ἐξαίρεσι ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ὁ κόσμος ἐντρομος παρακολουθοῦσε τὸ δρᾶμα μιᾶς μικρῆς Ἑλλάδος νὰ ἀγωνίζεται ἐναντίον μιᾶς πανισχύρου τότε δυνάμεως.

Οἱ στρατιῶτες μας ἔδωσαν ὅλοι τὸ παρὼν· κανεὶς λιποτάκτης. Μὲ χαρὰ ἔφυγαν γιὰ τὸ μέτωπο καὶ ἀνέβηκαν στὰ ψηλὰ βουνά. Ἐκεῖ ἐπιστρατεύθηκαν καὶ οἱ γυναῖκες τῆς Πίνδου· φορτωμένες πολεμοφόδια τὰ μετέφεραν στοὺς μαχητάς, ποῦ ἔδιναν σκληρὴ μάχη μὲ διοικητὴ τὸν γενναῖο Δαβάκη.

Ἔτσι ἐγίνε ὁ πόλεμος ἐκεῖνος. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες οἱ μαχηταὶ μας στὶς τσέπες τοὺς εἶχαν ὄχι τὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας καὶ τῶν παιδιῶν τοὺς ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποῦ μοίρασε ὁ ἀείμνηστος ἔξοχος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρῦσανθος ὁ ἀπὸ Τραπεζοῦντος. Κι ὅταν μετὰ ἀπὸ δύσκολες μάχες κατελάμβαναν κάποια κορυφή, τότε γύρω ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ σημαία ποῦ ὕψωναν ἔψαλλαν ὅλοι «*Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*».

Ἀρχιστράτηγος ἦταν ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος. Πίστευαν, ὅτι ἐκεῖνη ἔκανε τὸ θαῦμα τῆς· διότι τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Παναγίας στὴν Τῆνο οἱ Ἴταλοι τορπίλλισαν τὸ θωρηκτὸ μας «Ἑλλη» προσβάλλοντας τὴ μνήμη τῆς.

Συνεπῶς, τὰ νεώτερα θαύματα τῆς Παναγίας **βεβαιώνουν τὸ θαῦμα τοῦ Βυζαντίου**, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἱστορικὸ εἶδαμε στὴν ἀρχή. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ συνεχίζουμε τὴν παράδοσι.

Σήμερα βέβαια ἐμεῖς εἴμαστε ἓνα μικρὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖο δυστυχῶς φθονοῦν οἱ μεγάλες δυνάμεις. Ὑπολογίζουν περισσότερο τὴν Τουρκία παρὰ τὴν Ἑλλάδα. Σ' αὐτὸ ὅμως εἴμαστε κ' ἐμεῖς ἔνοχοι· ὑπερτερεῖ σὲ πληθυσμὸ ἡ Τουρκία, διότι οἱ Ἕλληνες –«*φρίζον ἦλιε, ἀναστέναξον γῆ*»– διαπράττουν τὸ συγερὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας. Τεραστία ἡ εὐθύνη μας! Εἶνε βαρὺ τὸ ἔγκλημα· οἱ Ἕλληνες δὲν γεννοῦν παιδιά· κάνουν **500.000 ἐκτρώσεις τὸ χρόνο!** Φρίκη. Καὶ μόνο γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ. Μόνο σὲ ἓνα σημεῖο τῆς Ἑλλάδος γεννοῦν παιδιά, στὸν συνοικισμὸ νεοφωτιστῶν τῆς Φλωρίνης· ἀλλὰ κ' ἐκεῖ τώρα οἱ γυναῖκες, ἐπηρεασμένες ἀπὸ τὶς ἄλλες, δὲν γεννοῦν κι αὐτές. Ὅταν τοὺς βάπτισα, ἦταν ἑκατό· καὶ τώρα εἶνε τριακόσοι - τετρακόσοι. Ἄν αὐξανόταν ἔτσι ὅλη ἡ Ἑλλάδα, θὰ εἶχε πολλὰ ἑκατομμύρια περισσότερο πληθυσμὸ, ποῦ σήμερα δὲν τὸν ἔχει. Ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι; ἓνας Τοῦρκος πεθαίνει τὸ πρῶν, καὶ μέχρι

τὸ βράδυ γεννιῶνται δώδεκα. Θεέ μου, ποῦ κατάντησε τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων!

Τὸ ἄλλο δυστύχημά μας εἶνε ἡ βλασφημία· ἐνῶ στὴν ἐκκλησία τιμοῦμε καὶ ὕμνοῦμε τὴν Παναγία, ἐν τούτοις ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες ὑπάρχουν ἀκόμη στόματα ποῦ **βλασφημοῦν τὸ ἅγιο ὄνομά της**. Θὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεός;

Γι' αὐτὸ **στερούμεθα τὴν θεία προστασία**. Καὶ ἐνῶ ἀγαποῦμε τὴν εἰρήνην καὶ εὐχόμεθα στὴ θεία λειτουργία «*ὑπὲρ εἰρήνης*» στὸν κόσμον καὶ στὰ Βαλκάνια, ἔχουμε δίπλα μας τοὺς Σκοπιανούς, ποῦ φθονοῦν τὴν πατρίδα μας. Καὶ οἱ μεγάλες δυνάμεις ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ δίκαιά μας καὶ λησμονοῦν ὅτι, ὅταν οἱ Ἕλληνες νικοῦσαν στὰ ψηλὰ βουνά, αὐτοὶ χαρακτηρίζαν τὴ νίκη τῶν Ἑλλήνων ὡς μεγάλη νίκη τῶν «*Δυνάμεων τῆς Ἑλευθερίας*».

Ὅντως τότε ἡ μικρὴ Ἑλλάδα πολέμησε ἐναντίον καὶ τοῦ μαύρου καὶ τοῦ κόκκινου φασισμού, καὶ ἔγραψε σελίδες δόξης. Ὅταν ἔπεσε ἡ Κορυτσά καὶ τὸ Ἀργυρόκαστρο, ἡ ἐφημερίδα στὸ Λονδίνο ἔγραφε, ὅτι στὴν Ἑλλάδα, μέσα στὴν ψυχὴ στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, δὲν ὑπῆρχε καμμία ἄλλη γυναικεία μορφή· μόνο ἡ μορφή τῆς Θεοτόκου, **ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγός, σελάγιζε**.

Ὑπάρχει σήμερα, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ πίστις; Ἀμφιβάλλω. Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπάρχει τὸ «**λεῖμμα**» (Ρωμ. 11,5), πιστὸς λαός, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποῦ πιστεύουν στὸ θαῦμα, καὶ ἡ πατρίδα μας θ' ἀγωνιστῆ καὶ πάλι.

Χθές - προχθές ἤμουν στὸ στρατόπεδο καὶ κατ' ἀπαίτησιν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ καταθέσαμε θεμέλιο λίθο, γιὰ νὰ χτίσουμε ναὸ πρὸς χρῆσιν τοῦ στρατοῦ. Αὐτὸ δείχνει, ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες μας πιστεύουν. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἂν ἐχθρὸς μᾶς ἐπιτεθῆ, εἴτε ἐκ βορρᾶ εἴτε ἐκ νότου εἴτε ἐκ δυσμῶν εἴτε ἐξ ἀνατολῶν, θ' ἀγωνιστοῦμε· πάλι μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου θὰ ψάλουμε τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*» καὶ **πάλι ἡ Ἑλλάδα θὰ πῆ τὸ ἱστορικὸ της «ΟΧΙ» καὶ τὸ «Μολὼν λαβέ»**. Καὶ ἔτσι ἡ Μακεδονία μας, ἡ χώρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ χώρα τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων, –τὸ ἐπαναλαμβάνω ὡς ἐπῶδὸ καὶ δὲ θὰ πάψω νὰ τὸ λέω, γιὰ τὸ πιστεύω ἐγὼ ὁ γέροντας ἐπίσκοπος, ποῦ ἐνενήντα περίπου χρόνια ὑπηρετῶ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ γένος, τὸ πιστεύω καὶ τὸ λέω– ἡ Μακεδονία μας ἦταν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντα Ἑλληνική!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος